

IN MEMORIAM

Gezinsvrouw en financieel geweten

De Amsterdamse Annie Willemze hield aan de Tweede Wereldoorlog haar grote liefde Hendrik over, aardappelhandelaar te Oosterbierum. Annie bleef in Friesland, bezorgde haar kinderen ondanks groot verdriet een warme jeugd en aarzelde Fries te spreken. Twintig dagen geleden overleed ze; 93 jaar oud.

Als verpleegster zat zorgen voor anderen haar in het bloed. Haar kinderen omringde ze met liefde en gezelligheid. Gasten kregen wat te drinken en een luisterend oor. En voor haar man Hendrik, die de bestuursfuncties aaneenreeg, deed ze veel administratief werk. „Het draaide nooit om haarzelf”, zegt zoon Rommert. „Vele mensen vertrouwden mijn moeder hun zorgen en problemen toe.”

Haar moeder overleed aan kanker toen Annie krap zes maanden oud was. Ze werd opgevoed door haar stiefmoeder. Ze sloot de vrouw in haar hart. Een half leven later, toen ze haar eigen kinderen sprookjes voorlas waarin boosaardige stiefmoeders figureerden, zag ze zich genooddaakt voor de ‘tweede moeder’ in de bres te springen. „Dan vertelde zij elke keer dat niet alle stiefmoeders slecht waren en zij zeer goede herinneringen had aan die van haar.”

Annie en Hendrik de Jong kregen zelf drie kinderen – alleen Rommert leeft nog. Zijn eerste broertje kwam levenloos ter wereld, broertje Rein stierf – 7 jaar nog maar – bij een brand. Het verlies van haar twee kinderen kon Annie moeilijk verwerken. Erover praten met haar man ging moeizaam, maar hun drukke sociale levens hielpen hen het leven weer op te pakken. „Ze zagen het als hun taak mij een zo onbezorgd mogelijke jeugd te geven. Ik moet zeggen: dat is prima gelukt.”

Hendrik en Annie hadden elkaar ontmoet op het Friese platteland, waar de Amsterdamse naartoe was gestuurd omdat hier in de oorlog wel genoeg te eten was. Ze verbleef bij de familie Stellingwerf in Oosterbierum. Na hun trouwen in 1950 stopte ze met haar werk als verpleegster in Harlingen.

De stadse Annie haalde als een van de eerste vrouwen in

Annie de Jong 1926-2019

Oosterbierum haar rijbewijs en voedde haar kinderen tweetalig op. Zelf kon ze het Fries heel goed verstaan. Als ze het probeerde te spreken, had ze evenwel het gevoel dat de mensen haar uitlachten en dus hield ze het maar bij Nederlands.

Bearn Bilker kwam als kleine jongen veel bij de familie over de vloer. „Ze was erg nuchter en nogal direct. Als kind moest ik daar aan wennen, totdat je ontdekte dat ze een gouden hart had. Alles kon bij haar en ze was altijd in voor iets nieuws.”

Op de achtergrond was Annie telefoniste, secretaresse en boekhoudster van haar man. Zelf zat ze in het bestuur van de Vrouwenbond en Plattelandsvrouwen. Hendrik had een eigen bedrijf en veel bestuurlijke functies. De financiële administraties van Dorpsbelang en de kerk deed zij vooral. „Mijn ouders vonden dit heel normaal. Ze zagen zichzelf als een team. Hun motto was simpel: ‘als beide partijen meer geven dan nemen, dan lukt een huwelijk’.”

Op haar 62ste kreeg Annie een klap te verwerken toen Hendrik overleed. Haar zelfstandigheid hielp haar de nieuwe levensfase vorm te geven. Met de auto bezocht ze familieleden in het hele land, deed vrijwilligerswerk en ging elke maandag uit fietsen met een seniore groep dorpsgenoten. Van de momenten met haar kleinkind Julia kreeg ze veel energie. „Tot het eind bleef ze die positieve vrouw.”

TIM FIERANT